

লৌহিত্য সাহিত্য সেতু: সহযোগী বিদ্বানৰ দ্বাৰা পুনৰীক্ষিত দ্বিভাষিক ই-আলোচনী
বৰ্ষ: ৩; সংখ্যা: ৪; জানুৱাৰী-জুন, ২০২২

মই বিদ্যা সৰ্বানন বিদ্যাঃ এটি চমু পর্যালোচনা

শ্ৰী ড° অনামিকা ৰাজবংশী

ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত 'হিজৰা' নামেৰে অভিহিত transgender বা third gender কিন্নৰসকল সমাজৰ অৱহেলিত শ্ৰেণী। তামিল ভাষাত কিন্নৰসকলক 'টিকুনাংগাই' বুলি কোৱা হয়। নাৰী অথবা পুৰুষ কোনো এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিচয়ৰে নিজকে চিনাকি দিব নোৱাৰা এগৰাকী তৃতীয় লিংগৰ ব্যক্তিৰ এক কৰুণ দস্তাবেজ হ'ল 'মই বিদ্যা'। কিতাপখনৰ বেটুপাতত থকা নাম লিখা ধৰণটোৱে কিতাপখনৰ মূল বক্তব্যক ইংগিতময় কৰি তুলিছে। প্ৰথমে লিখা আছে 'মই বিদ্যা সৰ্বানন বিদ্যা' আৰু তাত 'সৰ্বানন' শব্দটো কাটি দিয়াৰ চিহ্ন আছে। অৰ্থাৎ, সৰ্বানন বিদ্যা এতিয়া কেৱল বিদ্যা হিচাপেহে নিজৰ পৰিচয় আগবঢ়াবলৈ বিচাৰে। মূল তামিল ভাষাত ৰচিত গ্ৰন্থখন ইংৰাজীলৈ অনুবাদ কৰিছে ডি.ৰামনাৰায়নে। এই গ্ৰন্থখনৰ ইংৰাজী শিৰোনাম ২০০৮ চনত 'Living Smile Vidya's -I am Sarvanan Vidya'। এই ইংৰাজী গ্ৰন্থখন গীতালী শইকীয়াই 'মই বিদ্যা সৰ্বানন বিদ্যা' নামেৰে অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছে। এটা মানৱীয় সমস্যাক অতিশয়

মৰ্মস্পৰ্শী ৰূপত দাঙি ধৰা এই আত্মকথা এগৰাকী তৃতীয় লিংগৰ এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিচয়ৰ সন্ধানত আৰম্ভ কৰা কঠিনতম জীৱন সংগ্ৰামৰ গাঁথা।

আমাৰ সমাজৰ কিন্নৰসকলৰ উপস্থিতিক লজ্জাজনক বুলি ধৰা হয়। তেওঁলোক দলিতৰো দলিত আৰু নিষ্পেষিতৰো নিষ্পেষিত। সমাজত সমমৰ্যাদাৰে থিয় দিবলৈ সামাজিক অন্ধবিশ্বাসবোৰতো আছেই। গৌৰৱ আৰু মৰ্যাদাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ তেওঁলোকে নিৰাপত্তাহীন দুৰ্ভগীয়া জীৱন-যাপন কৰিবলগীয়া হয়। মানুহৰ মাজত শান্তিৰে, মুকলি মনেৰে ঘূৰি ফুৰিবলৈ তেওঁলোকেও বিচাৰে কিন্তু সেই কথাভাবিবলৈ কাৰো আহৰি নাই। ডাঠ প্ৰসাধন কৰা হিজৰা বৃত্তি কৰি ফুৰা ভিক্ষাবৃত্তিৰ অন্তৰালত যে কত অকল্পনীয় তথ্য অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে, তেওঁলোকৰ একো একোখন ভংগ যন্ত্ৰনাদৰ্শ হৃদয় আছে সেয়া কেৱল বিদ্যা চৰিত্ৰটিৰেহে অনুমান কৰিব পাৰি। এই কিন্নৰসকলক আমি সহজে চিনি পাওঁ হিজৰা হিচাপেহে, ঘৰ-সমাজ সকলোৰে পৰা অৱহেলিত হোৱা বাবে ভিক্ষা আৰু যৌন কৰ্মই তেওঁলোকৰ

জীৱিকাৰ একমাত্ৰ অৱলম্বন। সৰ্বাননে বিদ্যা হ'বলৈ কঠিন প্ৰত্যাহ্বানৰ মুখামুখি হৈও আত্মপৰিচয়ৰ সংগ্ৰামৰ যুদ্ধত ব্ৰতী হৈ আছিল। হিজৰাৰ দলত যোগ হৈ শিক্ষা বৃত্তি গ্ৰহণ কৰিছিল একমাত্ৰ নিজৰ পৰিচয় পৰিৱৰ্তন কৰিবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় অৰ্থৰ তাড়নাত। কাৰণ লিংগ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ যিমানখিনি টকাৰ দৰকাৰ সেয়া যোগাৰ কৰিবলৈ তেওঁৰ হাতত কোনো উপায় নাছিল। ভাবিবলৈ অকল্পনীয় যে ভাষাবিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ, অভিজ্ঞ নাট্যশিল্পী বিদ্যাই চাকৰি এটা পোৱা নাছিল, কেৱল হিজৰা হিচাপে আত্মপৰিচয় দাঙি ধৰা বাবে তেওঁ ৰেলত শিক্ষা কৰি ফুৰিবলগীয়া হৈছিল। আৰু সেই বিদ্যাই এতিয়া ব্ৰিটিছ কাউন্সিলৰ বৃত্তি লাভ কৰি নাট্যকলা শিকিবৰ বাবে লণ্ডনলৈ যোৱাৰ সুবিধা লাভ কৰিছে। নাট্যকলাৰ প্ৰতি প্ৰবল ধাউতি থকা বিদ্যাই ২০১৪ চনৰ এটা সাক্ষাৎকাৰ উল্লেখ কৰিছিল যে - 'while doing my post-graduation at university, I spent most of the time in the theatre department rather than my linguistics department... so I was able to do a couple of plays.' তদুপৰি, তেওঁ ভালেকেইখন তামিল চিনেমাত অভিনয় কৰিছে তাৰ ভিতৰত- সুনৰৰম কাণ্ডিয়াকাৰি প্ৰডাকচনৰ মোলাগাপদি, তামিল ছুটি ছবি কোনদল পুৰ্ণাল

আৰু ৫০৫, তথ্যচিত্ৰ অগৰিনাইপল আদি অন্যতম। আনকি, তামিল আৰু মালায়ালম ছবিৰ সহকাৰী পৰিচালক হিচাপেও কাম কৰিছে।

সৰ্বানন আছিল দক্ষিণ ভাৰতৰ তথাকথিত নিম্নবৰ্গৰ দুখীয়া পৰিয়াল এটিৰ ষষ্ঠ সন্তান। কেইবাজনীও ছোৱালীৰ পিছত জন্ম দেউতাকৰ বহু আকাংক্ষিত পুত্ৰ সন্তান। দেউতাকে তেওঁক সু-শিক্ষিত কৰি তুলি প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাটো কামনা বিচাৰিছিল। নিজৰ জীৱন কালত সাকাৰ কৰিব নোৱাৰা সপোনবোৰ তেওঁ নিজৰ পুত্ৰৰ জৰিয়তে পূৰ্ণ কৰিবলৈ আশা কৰিছিল। সৰ্বানন সৰুৰে পৰা পঢ়া-শুনাত ভাল আছিল, কিন্তু লাহে লাহে তেওঁ আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে তেওঁৰ ভিতৰত এগৰাকী নাৰীয়ে বাস কৰে। পুৰুষৰ দেহত নাৰী! আৰু এনে উপলব্ধিৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছে বিদ্যাৰ জীৱনৰ যন্ত্ৰনাৰ কাহিনী। লিংগৰ অনুভৱ- নিজকে অন্য লিংগৰ বুলি ভবা আৰু দুয়োটাকে ভবা আৰু সেইদৰে নিজকে চাবলৈ বিচৰা একধৰনৰ মানসিক যন্ত্ৰনা। স্কুলীয়া দিনতেই আৰম্ভ হোৱা বিদ্যাৰ কঠিনতম যাত্ৰাৰ সহচৰ হিচাপে কোনো নাছিল। ওচৰ চুবুৰীয়া, স্কুলৰ সহপাঠীৰ তাছিল্য, ঠাট্টা-মস্কৰা, নিন্দা এই সকলোবোৰ সহ্য কৰি বিদ্যাই তাঞ্জাভুৰৰ তামিল ইউনিভাৰ্ছিটিৰ পৰা ভাষাবিজ্ঞান বিষয়ত প্ৰথম হৈ এম.এ. ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিল। নাট্যকলাত ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লোৱাৰ সপোন পুহি ৰখা বিদ্যাৰ নাৰীত্ব

দিনে দিনে প্রকট হ'বলৈ ধৰা বাবে মনৰ মাজত আৰম্ভ হ'বলৈ ধৰিলে ভীষণ অন্তৰ্দ্বন্দ্ব। সমাজৰ পৰা পোৱা অৱহেলাকো আওকাণ কৰি সেয়েহে বিদ্যাই নিজৰ পুৰুষত্বক ত্যাগ কৰি নাৰী হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। অকল উচ্চ শিক্ষিতই নহয়, ইউনিভাৰ্ছিটিৰ টপাৰ এজনৰ বাবে হিজৰা হিচাপে ৰেলত ভিক্ষা কৰি ফুৰাটো নিশ্চিতভাৱে এক কঠিন প্ৰত্যাহ্বান। নিজৰ পৰিয়াল, আপোন মানুহৰ সংগ ত্যাগ কৰি অকলশৰে টিৰুনাংগাই হিচাপে মৰ্মস্পৰ্শী সুখৰ বৰ্ণনা কৰিছে এইদৰে- 'আমি এটা পৰিয়ালত মা-দেউতা, ভাই -ভনী, সম্বন্ধীয় মানুহৰ মাজতে ডাঙৰ দীঘল হৈছিলো। যিদিনাই আমি আমাৰ আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ পাৰ্থক্যটো উপলব্ধি কৰি তেওঁলোকক বুজাবলৈ যত্ন কৰিলো, তেতিয়াই আমাক নিৰ্মমভাৱে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া হ'ল। যদিও প্ৰথম অৱস্থাত সমাজখনে জাপি দিয়া নিয়মবিলাকক মানিবলৈ বাধ্য হৈ পৰিছিল আৰু যথেষ্ট কষ্টত দিন কটাবলগীয়াত পৰিছিল কিন্তু পাছলৈ এই যত্ননাৰ উপশম হৈছিল। সৰ্বাননে বিশ্বাস কৰিছিল যে তেওঁৰ শৰীৰটোহে পুৰুষৰ, আত্মাটো কিন্তু নাৰীৰ। তেওঁৰ আত্মাই, স্বাভাৱমানে সমাজত পুৰুষ হিচাপে জীয়াই থাকিবলৈ তেওঁক অনুমতি নিদিয়ে সেয়ে এখন নিম্নমানৰ হাস্পতালত এটা অপাৰেচন কৰি দেহৰপৰা পুৰুষ অংগক বিদায় দিলে আৰু নতুন

পৰিচয়ৰ সংযোগ হ'ল বিদ্যা হিচাপে। সৰ্বাননৰ পৰা বিদ্যালৈ পৰিৱৰ্তিত হোৱা এই সময়ত তেওঁ অকলশৰে গোটেই সমাজখনৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিবলৈও সক্ষম হৈছে। নিজৰ নাম, পৰিচিতি সলনি কৰি পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ লগত মুখামুখি হ'বলৈ তেওঁৰ যথেষ্ট কষ্ট হৈছে। তাকে বুজা বুলি তেওঁ কৈছে- 'মই সকলোৰে আগত মোৰ সিদ্ধান্তটো যুক্তি সহকাৰে সমৰ্থন কৰি আছিলো যদিও দেউতাৰ ওচৰত নিজকে অপৰাধী যেন লাগিছিল। তেওঁৰ আশা, সপোনবোৰ ধুলিসাত কৰি পেলোৱাৰ যত্ননা মই ওৰে জীৱন কঢ়িয়াব লাগিব। তেওঁৰ দুখ-দুৰ্দশাৰ কৰাৰ বাবে প্ৰকৃততে ময়েই দায়ী নে? মোৰ দুখ সদায় মোৰ। তেওঁৰ দুখ তেওঁৰ নিজা। এয়া এক সামৰণিবিহীন যুদ্ধ।' তথাপিও লিংগ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ পাছত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিজৰ পৰিয়ালক দেখাৰ দুৰ্বাৰ হাবিয়াস থকা বিদ্যাই বাৰে বাৰে নিজক সংযত কৰিছিল। শেষত নানা অশান্তিৰ মাজতো সাহস গোটেই তেওঁলোকৰ মুখা মুখি হোৱাৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰি তুলিছিল। পিছে এইবাৰ তাই সৰ্বানন হিচাপে নহয়, বিদ্যা হিচাপেহে তেওঁলোকৰ সমুখত থিয় হ'ল। মুঠতে এক দোদুল্যমান পৰিস্থিতি। পিঙ্কনত ক'লা ৰঙৰ শাড়ী এখনৰে বিদ্যাই বায়েকৰ আগত থিয় দিলেহি। চকুপানীৰ বাট

নেদেখা বিদ্যাই সেই মুহূৰ্তৰ আবেগিক বৰ্ণনা কৰিছে এইদৰে-

‘ৰাধা’ মই কোমল মাতৰে মাতিলোঁ।

‘সৰবানা...’

মা- দেউতাই দিয়া নাম। অথচ শুনিবলৈ ইমান আচহুৱা লাগিছে। বহুত দিনৰ বিৰতিৰ মূৰত নামটো শুনিবলৈ পাইছোঁ। মই শাড়ী পিন্ধি অহা দেখি বাইদেউ কয় এই নামেৰে মাতিছে?

‘মোক আৰু সেই নামেৰে নামাতিবা। মই বিদ্যা।’ নিৰ্দয়ভাৱে কৈ উঠিলো।

সাধাৰণতে হিজৰাসকলৰ দুখময় জীৱন সম্বন্ধে আমি কোনো কথাই উপলব্ধি কৰিব নোখোজো। এজনী ছোৱালী হিচাপে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ এগৰাকী মাতৃ, ছোৱালী, বোৱাৰী হিচাপে ঘৰখন ধৰি ৰাখিব খোজা বিদ্যাহঁতৰ সপোন। আনকি বহু সময়ত সিহঁতে ছোৱালীৰ দৰে থাকিবলৈ ক্ষণ্টেকীয়া আনন্দত মতলীয়া হোৱাৰ বাবে এটা পৰিয়ালৰ ছোৱালী সদস্য হিচাপে অভিনয় কৰে। বিদ্যাৰ মনৰ আবেগৰ অকপটস্বীকাৰ কৰি তাই নিজেই কৈছে-‘আমি আন্য মহিলাসকলৰ দৰে জীয়াই থাকিব বিচাৰিছিলো। আমিও ‘গৃহকৰ্তী’ হৈ ‘হ’মমেকাৰ ’ হ’ব বিচাৰো। প্রকৃতিয়ে আমাক দিলে পুৰুষ আৰু মহিলাৰ অস্তিত্ব। ক্লীৰত্ব। আমাৰ জীৱন মদাৰৰ দৰে। এই বেদনাৰ বোজা আমি ওৰে জীৱন কঢ়িয়াই ফুৰিব লাগিব।’ এনে অনুভৱক

সত্যলৈ পৰ্যবসিত কৰাৰ উপায় সেয়া হ’ল তেওঁলোকৰ নতুন পৰিয়াল। কিন্তুসকলে কিদৰে এখন পৰিয়ালৰ দৰে একেলগে বসবাস কৰে তাৰ কাহিনী আমি বিদ্যাৰ কাহিনীৰ মাজেৰে উপলব্ধি কৰিবলৈ সুবিধা পাবোঁ। হিজৰাসকলৰ লিংগ পৰিৱৰ্তন অনুষ্ঠানৰ পাছত হালধী-মেহেঙী অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়। যাক ছাটলা বোলে। লিংগ পৰিৱৰ্তন হোৱা নতুন সদস্যক আনুষ্ঠানিকভাৱে আদৰিবলৈ এই অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানটো হিজৰাসকলে সন্মান সহকাৰে মানি অহা পৰম্পৰাগত অনুষ্ঠান। তাৰ পাছত তেওঁলোকে ‘ৰীট’ বা নাম পঞ্জীয়ন কৰি হিজৰাৰ দলত নামভৰ্তি কৰে। মাদ্ৰাজৰ সাতটা পৰিয়ালৰ হিজৰা আছিল। তাৰ ভিতৰত তেওঁলোকে মা, আইতা, আজু আইতা অৰ্থাৎ নিজৰ অন্তৰ্ভুক্তি দল অনুসৰি একোটা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। বিদ্যাৰ পৰিয়ালৰ বৰ্ণনা এনেধৰণৰ- ‘ভেঙি বজাৰ পৰিবাৰত মোৰ নাম ভৰ্তিকৰণ হ’ল শাৰদাম্মাৰ জী-নাতি আৰু আৰুনাৰ জী হিচাপে। পঞ্জীয়ন হৈ যোৱাৰ পাছত এগৰাকী জ্যেষ্ঠা টিৰুনাংগায়ে এখন শাড়ী উপহাৰ দিলে। এইটোও এটা পৰম্পৰা। যেতিয়া নতুন এগৰাকী টিৰুনাংগাইক দেখা কৰিবলৈ যায় বা সাদৰ সম্বাষণ জনায়, শাড়ী উপহাৰ দিয়ে। টিৰুনাংগাইৰ জীৱন অলেখ নীতি-নিয়মৰে বন্ধা।

অলেখ অলিখিত নিয়ম।’ হিজৰাসকলৰ দলৰ নাইবা পৰিয়ালৰ লোকসকল প্রকৃতার্থত এক পৰিয়ালৰ লোকৰ দৰে সহমর্মিতাৰ মাজত বসবাস কৰে। টিৰুনাংগাইসকলে নিজৰ পৰিয়ালৰ মংগলৰ কামনাৰ্থে নীতি-নিয়ম নাইবা অর্থ উপাৰ্জনৰ বাবেও এজনে আনজনক উৎসাহ যোগায়। কিন্তু পৰিয়ালৰ কোনো এজন সদস্য যদি হেৰায় নাইবা মনৰ ইচ্ছা অনুসৰি দল ত্যাগ কৰে তেন্তে তেওঁলোকৰ প্ৰতি নিষ্ঠুৰ নীতি অৱলম্বন কৰা হয়।

আত্মজীৱনীখনত হিজৰাসকলৰ বিষয়ে আমি নজনা কেতবোৰ সামাজিক-সাংস্কৃতিক দিশ উনুকিয়াই দিয়া হৈছে। মনকৰিবলগীয়া কথা, ভাৰতীয় সাহিত্যত কিম্বৰ জীৱন অতি প্ৰাচীন কালতে অংকিত হৈছিল। মহাভাৰত, ৰামায়ণ আৰু বিভিন্ন পুৰাণ সাহিত্যৰ মাজত কিম্বৰ জীৱন অংকিত হৈছিল। আদি কাব্য ৰামায়ণত কিম্বৰ (হিজ্ৰা) সকলৰ কথা সুন্দৰ ভাৱে উপস্থাপন কৰা হৈছিল। যেতিয়া ৰামে অযোধ্যা এৰি ছৈধ্যবছৰৰ বাবে বনলৈ গৈছিল। তেতিয়া ৰামৰ পিছে পিছে ৰামপ্ৰিয় বহুত মানুহ গৈছিল বহুত দূৰ যোৱাৰ পিছত ৰামে দেখিলে বহুত মানুহ তেওঁৰ পিছে পিছে আহিছে। তেতিয়া ৰামে সকলো পুৰুষ আৰু মহিলাক উভতি যাবলৈ ক’লে। ৰাম যেতিয়া বনৰ পৰা ঘূৰি আহি সেই ঠাই পাইছিলহি তেতিয়া তেওঁ দেখিল যিবোৰ

মানুহ পুৰুষো নহয়, মহিলাও নহয় সেইবোৰ ছৈধ্যবছৰ কাল তাতে থিয় হৈ আছিল। এই মানুহবোৰৰ ৰামভক্তি দেখি ৰামে আপ্লুত হৈ তেওঁলোকক এটা বৰ দিলে-মানুহৰ জন্ম দিৱস, বিবাহ আদিত তেওঁলোকে প্ৰদান কৰা আৰ্শীবাদে মানুহক মংগল কৰিব। সেয়েহে আজিও ভাৰতীয় সমাজত জন্ম, বিবাহৰ দৰে শুভ অনুষ্ঠানত কিম্বৰ বা হিজ্ৰা সকলে নাচ, গান কৰি গৃহস্থক আৰ্শীবাদ প্ৰদান কৰে। ৰামায়ণৰ দৰে মহাভাৰতৰ ভীষ্ম নিধন পৰ্বত থকা শিখণ্ডী চৰিত্ৰটো হ’ল কিম্বৰ। ইয়াৰ উপৰিও অৰ্জুনে বন বাসৰ সময়ত পুৰুষ-মহিলা মিশ্ৰনৰ সাজসজ্জা কৰি জন্ম, উৎসৱ, বিবাহ উৎসৱত নাচ-গান কৰিছিল যিটো এতিয়া হিজ্ৰা সকলে কৰে উল্লেখনীয় যে পুৰাণ সাহিত্যৰ মাজতো কিম্বৰৰ জীৱন অংকিত হৈছে। আধা শিৱ আৰু আধা পাৰ্বতী ৰূপী যি ‘অৰ্দ্ধনাৰী’-এই ‘অৰ্দ্ধনাৰী’ত কিম্বৰৰ ছাঁ বিদ্যমান। আকৌ, ভাৰতবৰ্ষৰ পৌৰাণিক কথাত কিম্বৰসকলৰ এক সুকীয়া স্থান আছে। সমাজত অন্য এক দৃষ্টিৰে চোৱাতোৱেই নহয়, তেওঁলোকৰ নীতি-নিয়মসমূহে তেওঁলোকক পৃথকভাৱে ৰাখিছে। মহাভাৰতৰ অৰ্জুন পুত্ৰ আৰাৱনক তেওঁলোকে নিজৰ ঈশ্বৰ হিচাপে বিশ্বাস কৰে আৰু বছৰেকত এবাৰ আৰাৱন দেৱতাক সুঁৱৰি পবিত্ৰ ‘আৰাৱন উৎসৱ’ আয়োজন কৰে। তামিলনাডুৰ আৰাৱন উৎসৱক আমি সামাজিক স্তৰত

শোষিত, বঞ্চিত, নিৰাপত্তাহীনতাত ভোগা কিল্লৰসকলৰ আত্ম পৰিচয়ৰ এটা মাধ্যম বুলি ক'ব পাৰো। পুৰণি কালৰ পৰাই আৰাৱন উৎসৱ চলি আহিছে। স্থানীয় ভাষাত তেওঁলোকক আৰাৱনী বুলিও কোৱা হয়। এই আৰাৱনীসকলে বছৰত এবাৰ তামিলনাডুৰ বিল্লুপুৰম জিলাৰ কুৱগম গাৱঁত তেওঁলোকৰ পৱিত্ৰ আৰাৱন উৎসৱৰ আয়োজন কৰে। এই উৎসৱ তামিল চিত্ৰাই মাহ অৰ্থাৎ এপ্ৰিল, মে মাহত আয়োজন কৰা হয়। কুতানদৰৰ মন্দিৰ, কুৱগম গাৱঁৰ মূল আকৰ্ষণৰ বিন্দু। হিজৰাসকলৰ লগত জড়িত কেতবোৰ পৌৰাণিক আখ্যান যেনে: অৰ্জুন সন্তান আৰাৱৰ কাহিনী, আৰাৱন উৎসৱ, অৰ্জুনৰ বৃহন্নলা ৰূপ, ৰামায়ণৰ ৰামে হিজৰাসকলক দিয়া আশীৰ্বাদ এনে অনেক কাহিনী এই আত্মজীৱনীখনৰ যোগেদি জানিবলৈ পোৱা গৈছে।

আকৌ, অনুবাদৰ ক্ষেত্ৰত এই গ্ৰন্থখনত ব্যৱহৃত (লক্ষ্য পাঠ) ভাষাই অনুবাদটোক সজীৱ তথা সপ্ৰাণ কৰি তুলিছে। উল্লেখনীয় যে অনুবাদৰ সময়তো আমি নজনা কেতবোৰ নতুন শব্দক আমাৰ পৰিবেশত খাপ খোৱাকৈ সজাবলৈ অৰ্থবহ শব্দ বিচাৰিবলৈ নিঃস্বস্তভাৱে আহুকালৰ সৃষ্টি হয়। তেনে সময়ত লক্ষ্য পাঠৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা আমাৰ চিনাকি তথা ঘৰুৱা ভাষাই অনুবাদটোক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে। যেনে: তামিলত সঘনে ব্যৱহৃত এটা শব্দ হ'ল-তোৰি,

চিনেকিদি। দুজনী ভাল বান্ধবীক বুজাবলৈ এই শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ইংৰাজী অনুবাদ close friend, আৰু অসমীয়া অনুবাদত হৈছে সখী। আকৌ সিহঁতৰ কথা-বতৰাৰ মাজেদিও নিজৰ কথিত ভাষাৰ প্ৰয়োগ সুকীয়া হৈছে। তামিলৰ 'তুন্দে' শব্দটো ইংৰাজীত Towel আৰু অসমীয়াত গামোছাৰ ৰূপ লৈছে। একেদৰে তামিল ভাষাত ব্যৱহৃত 'পাৱাদে' শব্দটো ইংৰাজীত Skirt আৰু অসমীয়াত পেটিকোট লিখা হৈছে। তদুপৰি, তামিলৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনূদিত গ্ৰন্থ হিচাপে এই গ্ৰন্থত উৎস পাঠ আৰু লক্ষ্য পাঠৰ পৰা তলত উল্লেখ কৰা উদ্ধৃতি দুটাই প্ৰমাণ কৰি দিয়ে যে কিদৰে অসমীয়া ভাষাৰ ঘৰুৱা শব্দৰে অনুবাদ গ্ৰন্থখনি ভাস্কৰ হৈ উঠিছে। যেনে: "They lifted Satya from the wheelchair and spreading a couple of newspapers on a stell eot, dropped her unceremoniously on it. Their unsafe, unhygienic approach made me nervous"(তামিলৰ পৰা ইংৰাজী অনুবাদ)

"সত্যক তেওঁলোকৰ হুইলচেয়াৰৰ পৰা নমালে আৰু ষ্টীলখনৰ বিচনাখনত বাতৰি কাকত কেইখনমান পাৰি ধমহকৈ পেলাই দিলে। ৰোগী নহয় যেন অন্য কিবা বস্তুহে। তেওঁলোকৰ জঘৎমৎ অসাৱধান কাম-কাজে মোক বৰ বিব্ৰত

কৰি তুলিলে।” (ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়া অনুবাদ)

- ‘মই বিদ্যা সৰ্বানন বিদ্যা’ এখন সফল অনুবাদ গ্ৰন্থ আৰু ইয়াৰ মূল কাৰণ হ’ল অনুবাদক শইকীয়াৰ দুয়োটা ভাষাতে থকা দখল আৰু সাৱলীলতা।

এনেদৰে, বিদ্যাৰ দৰে অলেখজনৰ নিৰ্দিষ্ট পৰিচয়ৰ সন্ধানত কৰা অতি কষ্টকৰ যাত্ৰাৰ বিষয়ে আত্মজীৱনীখনৰ জৰিয়তে অনুধাৱন কৰিব পাৰি। বৰ্তমান সময়ত চৰকাৰীভাৱে আৰু অন্যান্য বেচৰকাৰী সংগঠনে তেওঁলোকক সহায়ৰ বাবে আগবাঢ়ি অহা দেখা যায়। কিন্তুসেয়া হ’লেও সেই সুবিধাসমূহ তেওঁলোকৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নহয়। এখন গণতান্ত্ৰিক দেশৰ নাগৰিক হোৱা স্বত্বেও কিন্তুসকলে মৌলিক অধিকাৰসমূহৰ পৰাও বঞ্চিত হয়। দেশৰ আইন ব্যৱস্থাত তেওঁলোকৰ ৰক্ষণাবেক্ষণৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নহয় আৰু বহু সময়ত দেশৰ জনসাধাৰণেও তেওঁলোকৰ প্ৰতি কোনোধৰণৰ সহানুভূতিৰ ভাব প্ৰকাশ নকৰে। ‘আমি স্বৰ্গ বিচৰা নাই। মাথোন কদৰ্য নৰকৰ পৰা মুক্তি বিচাৰি প্ৰাৰ্থন জনাইছো।

মই মোৰ বাবে, মোৰ নিচিনা ‘টিৰুনাংগাই’ সকলৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা জনাইছো। এই কথাখিনি বুজি পোৱাৰ বাবে আপোনালোকলৈ ধন্যবাদ।” এনেদৰেই বিদ্যাৰ আত্মজীৱনীখনৰ সামৰণি পৰিছে। যাৰ বাবে বিদ্যাৰে দৰে অলেখজনৰ সামাজিক স্থিতি আজিও খৰকবৰক হৈ আছে। বিদ্যাৰ আত্মজীৱনীখনে বিদ্যাৰ দৰে হাজাৰজনৰ সামাজিক প্ৰশ্নৰ সম্পৰ্কত উত্থাপন কৰা সামাজিক প্ৰশ্নৰ লগতে কেতবোৰ মানৱীয় প্ৰশ্ন আমাৰ সমুখত দাঙি ধৰা হৈছে। দূৰৈৰ পৰা দেখাত সহজ যেন বধ হ’লেও তেওঁলোকৰ অব্যক্ত বেদনাবোৰ আমি গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰিব পৰা এই আত্মজীৱনীখনৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰশ্ন হয় এনে হাজাৰজনৰ সামাজিক স্থিতি কি? বিদ্যাৰ আত্মজীৱনীখন বিদ্যাৰ নিচিনা অলেখজনৰ লগতে এটা সম্প্ৰদায়ৰ যত্ননাৰ জীৱনৰ হৃদয়স্পৰ্শী প্ৰকাশ। কিন্তুসকলে সন্মানজনকভাৱে সমমৰ্যাদাৰে জীয়াই থাকিবলৈ চৰকাৰে যথোচিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা উচিত আৰু আমিও তেওঁলোকৰ প্ৰতি সহমৰ্মিতাৰ ভাৱ ব্যক্ত কৰা উচিত।

যোগাযোগৰ ঠিকনা:

অংশকালীন অধ্যাপিকা

অসমীয়া বিভাগ, পাণ্ডু মহাবিদ্যালয়